

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17.05.2002, sp. zn. 21 Cdo 1162/2001, ECLI:CZ:NS:2002:21.CDO.1162.2001.1

Číslo: 24/2003

Právní věta: Právní úpravou zástavního práva, účinnou od 1. 1. 2001 (Čl. I bod 6 zákona č. 367/2000 Sb.), se řídí v době od 1. 1. 2001 rovněž práva (nároky) zástavních věřitelů na uspokojení ze zástavy (z prodeje či zpeněžení zástavy soudem), která vznikla podle právní úpravy zástavního práva účinné od 1. 9. 1998 do 31. 12. 2000; samotný vznik práva (nároku) na uspokojení ze zástavy se v tomto případě řídí právní úpravou zástavního práva účinnou od 1. 9. 1998 do 31. 12. 2000. Vzniklo-li právo (nárok) na uspokojení ze zástavy v době do 31. 8. 1998, řídí se i po 1. 1. 2001 právní úpravou zástavního práva, účinnou do 31. 8. 1998.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 17.05.2002

Spisová značka: 21 Cdo 1162/2001

Číslo rozhodnutí: 24

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Zástavní právo

Předpisy: § 151f předpisu č. 40/1964Sb.

§ 274 písm. a) předpisu č. 99/1963Sb.

§ 372 písm. a) předpisu č. 367/2000Sb.

§ 372 písm. a) předpisu č. 99/1963Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Zástavní věřitel se návrhem podaným u Okresního soudu v Táboře domáhal, aby soud nařídil k uspokojení jeho pohledávky ve výši 575 000 Kč s 26% úrokem od 4. 11. 1997 do zaplacení prodej zástavy - nemovitostí zástavních dlužníků, a to „budovy čp. 274 na stavební parcele 356 označené jako objekt bydlení, stavební parcely parcelní č. 356, pozemkové parcely parc. č. 833/11 označené jako zahrada, pozemkové parcely parcelní č. 1573/16 označené jako ostatní plocha neplodná, to vše v katastrálním území O., a to vše zapsáno u Katastrálního úřadu v T. pro obec a katastrální území O. na LV č. 180“. Návrh zdůvodnil zejména tím, že dne 17. 9. 1997 půjčil G. R., bytem v J., Ž. č. 88, částku 500 000 Kč, kterou se mu dlužník zavázal vrátit spolu se smluvným 17% úrokem do 3. 11. 1997, a že uvedená pohledávka je zajištěna zástavním právem na nemovitostech zástavních dlužníků, zřízeným podle zástavní smlouvy ze dne 17. 9. 1997. Protože dlužník pohledávku v celkové výši 575 000 Kč řádně a včas nesplnil, domáhá se zástavní věřitel uspokojení ze zástavy.

O k r e s n í s o u d v Táboře usnesením ze dne 28. 12. 2000 návrh zamítl a rozhodl, že žádný z

účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Soud prvního stupně zjistil, že zástavní věřitel poskytl G. R. půjčku ve výši 500 000 Kč s příslušenstvím, splatnou dne 3. 11. 1997, že podle zástavní smlouvy ze dne 17. 9. 1997, podle které bylo ke dni 23. 10. 1997 vloženo do katastru nemovitostí zástavní právo, byla uvedená pohledávka zajištěna zástavním právem a že zástava je ve vlastnictví zástavních dlužníků. Vzhledem k tomu, že zástavnímu věřiteli vzniklo právo na uspokojení jeho pohledávky ze zástavy uplynutím splatnosti půjčky (tj. dnem 4. 11. 1997) a že právní úprava zástavního práva účinná do 31. 8. 1998 přímý prodej zástavy soudem neumožňovala, není návrh důvodný. Zákonem č. 165/1998 Sb., který mimo jiné s účinností od 1. 9. 1998 novelizoval ustanovení § 151f obč. zák., se spravují jen nároky zástavních věřitelů, u nichž „vzniklo právo navrhnout u soudu prodej zástavy až po 1. 9. 1998“.

K odvolání zástavního věřitele K r a j s k ý s o u d v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře usnesením ze dne 29. 3. 2001 usnesení soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení a že proti tomuto usnesení se připouští dovolání, „když řešení otázky, zda ustanovení článku V. bodu 1 části páté zák. č. 367/2000 Sb., kterým se mění občanský zákoník, umožňuje nařídit prodej zástavy, přestože takové právo ze zástavního vztahu nevzniklo až po 1. 1. 2001, je po právní stránce zásadního významu“. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně v tom, že prodej zástavy podle právní úpravy platné od 1. 9. 1998 nelze nařídit, jestliže právo zástavního věřitele na uspokojení ze zástavy vzniklo před tímto datem. Podle názoru odvolacího soudu změna v tomto směru nepřinesla ani novela občanského zákoníku provedená zákonem č. 367/2000 Sb. I když podle ustanovení článku V. bodu 1 části páté tohoto zákona zástavní práva, jejichž rozsah byl vymezen přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstávají zachována se všemi účinky podle dosavadní právní úpravy i po dni nabytí účinnosti tohoto zákona, avšak uspokojení ze zástavy se řídí tímto zákonem, neznamená to podle názoru odvolacího soudu „prolomení zásady o nepřípustnosti tzv. pravé zpětné účinnosti“; občanský zákoník ve znění zákona č. 367/2000 Sb. účinný od 1. 1. 2001 tedy umožňuje zástavnímu věřiteli navrhnout u soudu přímo prodej zástavy, jen jestliže mu takové právo vzniklo před 1. 1. 2001. Přejícná ustanovení zákona č. 367/2000 Sb. navíc mohou zpětně upravovat vztahy pouze „do doby účinnosti přechodných ustanovení předchozí novely“.

Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podal zástavní věřitel dovolání. Namítá, že ustanovení článku V. bodu 1 věty druhé části páté zákona č. 367/2000 Sb. „výslovně a nezpochybnitelným způsobem“ uvádí postup při uspokojení ze zástavy tak, že od 1. 1. 2001 „se má postupovat způsobem stanoveným touto novelou“. Nejedná se přitom o pravou zpětnou účinnost nové právní úpravy, neboť tato úprava nezakládá žádný nový nárok zástavního věřitele; i před účinností zákona č. 367/2000 Sb. se zástavní věřitel mohl domáhat uspokojení ze zástavy, jestliže zajištěná pohledávka nebyla řádně a včas splněna, a to i „soudní cestou, i když poněkud složitějším způsobem“. Jestliže nová právní úprava výslovně uvádí procesní postup, jak lze zástavu zpeněžit soudním prodejem, a pro soudní prodej stanoví pravidla, jedná se o „pouhou modifikaci již tehdy existujícího následku vázaného na existenci zástavní smlouvy při splatnosti pohledávky“. I kdyby ustanovení článku V. bodu 1 věty druhé části páté zákona č. 367/2000 Sb. představovalo pravou zpětnou účinnost nové právní úpravy, neznamená to, že by nemohla být v projednávané věci použita. Ze zásady nepřípustnosti pravé zpětné účinnosti nové právní úpravy lze připustit výjimku, a to tam, kde právní povinnost sice v minulosti neexistovala, avšak byla „pociťována jako mravní imperativ“, nebo kde ji lze odůvodnit potřebou nastolit veřejný pořádek. V případě zástavního práva vstupuje zástavní dlužník do právního vztahu s vědomím, že bude k uspokojení pohledávky zástavního věřitele použita zástava, nebude-li zajištěná pohledávka řádně a včas splněna. I kdyby v minulosti neexistovala možnost zástavního věřitele domoci se uspokojení své pohledávky zpeněžením zástavy, popřípadě kdyby taková možnost byla obtížně uskutečnitelná, bylo by to proti „citu spravedlnosti a proti představám společnosti o veřejném pořádku“; nová právní úprava „požadavek společnosti na spravedlnost a veřejný pořádek uspokojuje“. Připustit závěr, že novou právní úpravu nelze aplikovat na zástavní smlouvy vzniklé

před 1.1.2001, znamená podle názoru dovolatele „znevýhodnit všechny zástavní věřitele ze zástavních smluv vzniklých do 31. 12. 2000 proti zástavním věřitelům, jejichž práva vzniknou od 1. 1. 2001“, čímž se vytratí princip rovnosti „před právem“. Zástavní věřitel navrhl, aby dovolací soud napadené usnesení odvolacího soudu zrušil a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení.

N e j v y š š í s o u d jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) dovolání projednal podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2000 (srov. část dvanáctou, hlavu I, bod 17. zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno ve lhůtě uvedené v § 240 odst. 1 o. s. ř a že jde o usnesení, proti kterému je podle ustanovení § 239 odst. 1 o. s. ř. dovolání přípustné, přezkoumal napadené usnesení ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř. a dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné. Proto je zamítl.

Z odůvodnění:

Z hlediska skutkového stavu bylo v projednávané věci soudy zjištěno (správnost těchto zjištění dovolatel nenapadá), že zástavní právo k nemovitostem, jejichž prodej zástavní věřitel navrhuje, vzniklo na základě zástavní smlouvy ze dne 17. 9. 1997; zástavní právo podle této smlouvy bylo vloženo do Katastru nemovitostí ČR rozhodnutím Katastrálního úřadu v T. č.j. 10 V2-3089/97 s tím, že právní účinky vkladu nastaly dnem 23. 10. 1997. Pohledávka zástavního věřitele za dlužníkem G. R. zajištěná tímto zástavním právem se stala splatnou dnem 3. 7. 1997.

Za situace, kdy zajištěná pohledávka nebyla řádně a včas splněna a kdy tedy vzniklo zástavnímu věřiteli právo na uspokojení jeho pohledávky ze zástavy nepochybně v době do 31. 8. 1998, byl pro rozhodnutí o návrhu zástavního věřitele na prodej zástavy mimo jiné významný závěr o tom, jakou právní úpravou se řídí uspokojení pohledávky zástavního věřitele ze zástavy.

Podle ustanovení § 151a odst. 1 obč. zák. (ve znění účinném od 1. 1. 1992 do 31. 12. 2000) zástavní právo slouží k zajištění pohledávky a jejího příslušenství tím, že v případě jejich řádného a včasného nesplnění je zástavní věřitel oprávněn domáhat se uspokojení z věci zastavené.

Podle ustanovení § 151f odst. 1 obč. zák. (ve znění účinném od 1. 1. 1992 do 31. 8. 1998), není-li zajištěná pohledávka řádně a včas splněna, může se zástavní věřitel domáhat uspokojení ze zástavy, a to i tehdy, když zajištěná pohledávka je promlčena.

Podle ustanovení § 151f odst. 2 obč. zák. (ve znění účinném od 1. 1. 1992 do 31. 8. 1998), je-li na zajištění téže pohledávky zastaveno několik samostatných věcí, zástavní věřitel je oprávněn domáhat se uspokojení celé pohledávky nebo její části z kterékoliv zástavy.

Při řešení otázky, jak se zástavní věřitel mohl v řízení před soudem podle právní úpravy účinné od 1. 1. 1992 do 31. 8. 1998 domáhat uspokojení ze zástavy, soudní praxe dospěla v první řadě k závěru, že zástavní věřitel se může domáhat uspokojení ze zástavy při výkonu rozhodnutí prodejem nemovité zástavy jen na základě vykonatelného rozhodnutí, popřípadě jiného titulu pro výkon rozhodnutí, směřujícího proti zástavnímu dlužníkovi (srov. například usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26.7.1994 sp. zn. [5 Co 1599/94](#), uveřejněné pod č. 13 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1996). Nejvyšší soud České republiky pak vyslovil právní názor (srov. například jeho usnesení ze dne 18. 12. 1997 sp. zn. [2 Cdon 967/97](#), uveřejněné pod č. 46 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1998), že právo zástavního věřitele domáhat se uspokojení ze zástavy (§ 151f odst. 1 obč. zák.), nebyla-li zástavním právem zajištěná pohledávka řádně a včas splněna, může být v řízení před soudem vyjádřeno jen jako nárok na zaplacení zajištěné pohledávky (popřípadě též jejího příslušenství) s tím, že uspokojení této pohledávky se oprávněný zástavní věřitel může domáhat jen z výtěžku prodeje zástavy.

S účinností od 1. 9. 1998 bylo změněno ustanovení § 151f odst. 1 obč. zák. tak, že slova „se zástavní věřitel domáhat uspokojení ze“ byla nahrazena slovy „zástavní věřitel u soudu navrhnout prodej“, a ustanovení § 151f odst. 2 obč. zák. tak, že slova „zástavní věřitel je oprávněn domáhat se uspokojení celé pohledávky nebo její části z“ byla nahrazena slovy „může zástavní věřitel k uspokojení své celé pohledávky nebo její části navrhnout u soudu prodej“ (srov. čl. III a čl. VIII zákona č. 165/1998 Sb.). V čl. IV zákona č. 165/1998 Sb. byla současně provedena změna občanského soudního řádu; do ustanovení § 274 o. s. ř. bylo vloženo písmeno a), podle kterého „ustanovení § 251 až 271 se použije i na výkon usnesení soudu o prodeji zástavy“, a bylo změněno ustanovení § 372 o. s. ř. tak, že zní: „Stanoví-li zákon, že zástavní věřitel může u soudu navrhnout prodej zástavy, použijí se přiměřeně ustanovení o výkonu rozhodnutí prodejem movitých věcí nebo prodejem nemovitostí“.

Uvedená právní úprava zástavního práva, účinná od 1. 9. 1998, poskytla zástavnímu věřiteli – na rozdíl od úpravy účinné do 31. 8. 1998 (nehledě k ustanovení § 299 odst. 2 obch. zák.) – právo navrhnout u soudu prodej zástavy a uspokojit se tak v řízení před soudem z výtěžku prodeje zástavy, aniž by mu musela být – jako tomu bylo do té doby – pohledávka přiznána vykonatelným soudním rozhodnutím nebo jiným titulem, podle kterého lze nařídit výkon rozhodnutí. Právní úprava zástavního práva, účinná od 1. 9. 1998, nepředstavovala jen „modifikaci“ nároku zástavního věřitele na uspokojení jeho pohledávky ze zástavy. Ve skutečnosti přinesla – jak uvedeno výše – nový nárok, který z do té doby účinné právní úpravy zástavního práva (nehledě k ustanovení § 299 odst. 2 obch. zák.) nevyplýval a který zástavní věřitel mohl uplatnit vedle jiných (dosavadních) oprávnění směřujících k výkonu (realizaci) zástavního práva.

Ve vztahu k nároku zástavního věřitele na uspokojení ze zástavy vyslovil Nejvyšší soud právní názor (srov. jeho usnesení ze dne 18. 4. 2000 sp. zn. [21 Cdo 2525/99](#), které bylo uveřejněno pod č. 34 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2001), že zástavní věřitel je ve smyslu ustanovení § 151f obč. zák. (ve znění čl. III zákona č. 165/1998 Sb., účinného od 1. 9. 1998) oprávněn navrhnout u soudu prodej zástavy a soud ve smyslu ustanovení § 274 písm.a) a § 372 občanského soudního řádu (ve znění čl. IV zákona č. 165/1998 Sb., účinného od 1. 9. 1998) rozhodne o prodeji zástavy tehdy, vzniklo-li právo zástavního věřitele na uspokojení jeho pohledávky ze zástavy v době od 1. 9. 1998, i když zástavní právo zajišťující jeho pohledávku vzniklo již v době do 31. 8. 1998; v případě, že právo (nárok) na uspokojení zástavního věřitele ze zástavy vzniklo do 31. 8. 1998, spravuje se toto právo (nárok) zástavního věřitele i v době od 1.9.1998 právní úpravou účinnou do 31. 8. 1998. Na uvedeném právním názoru nemá dovolací soud důvod cokoli měnit.

Právní úprava zástavního práva byla dále změněna s účinností od 1. 1. 2001 tak, že dosavadní ustanovení § 151a až § 151m obč. zák. byla zrušena a že úprava zástavního práva byla obsažena v nových ustanoveních § 152 až 174 obč. zák. (srov. Čl. I body 3 a 6 a Čl. VI zákona č. 367/2000 Sb.).

Ohledně uspokojení zástavního věřitele ze zástavy právní úprava, účinná od 1. 1. 2001, stanovila, že není-li pohledávka zajištěná zástavním právem splněna včas, má zástavní věřitel právo na uspokojení své pohledávky z výtěžku zpeněžení zástavy a že zástavu lze zpeněžit na návrh zástavního věřitele ve veřejné dražbě nebo soudním prodejem zástavy (srov. § 165 odst. 1 a 2 obč. zák.). Řízení o soudním prodeji zástavy bylo současně upraveno v nových ustanoveních § 200y, § 200z a § 200aa občanského soudního řádu (srov. Čl. II zákona č. 367/2000 Sb.).

Právní úprava zástavního práva, účinná od 1. 1. 2001, poskytla zástavnímu věřiteli – obdobně jako právní úprava účinná od 1. 9. 1998 – právo navrhnout u soudu prodej zástavy a uspokojit se tak v řízení před soudem z výtěžku prodeje (zpeněžení) zástavy, aniž by mu musela být zajištěná pohledávka přiznána vykonatelným soudním rozhodnutím nebo jiným titulem, podle kterého lze nařídit výkon rozhodnutí. Oproti dosavadní úpravě však stanoví nová (odlišná) pravidla, za nichž může zástavní věřitel navrhnout soudní prodej zástavy a za nichž může soud rozhodnout o nařízení prodeje zástavy a o jejím zpeněžení.

Přechodné ustanovení k právní úpravě zástavního práva, účinné od 1. 1. 2001, jakož i k právní úpravě řízení o soudním prodeji zástavy, rovněž účinné od 1. 1. 2001, je obsaženo v ustanovení Čl. V. bodě 1 zákona č. 367/2000 Sb. Podle tohoto ustanovení zástavní práva, jejichž rozsah byl vymezen přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstávají zachována se všemi účinky podle dosavadní právní úpravy i po dni nabytí účinnosti tohoto zákona; uspokojení ze zástavy se však řídí tímto zákonem.

Při výkladu ustanovení Čl. V. bodu 1 zákona č. 367/2000 Sb. dovolací soud v první řadě přihlédl k tomu, že pravá zpětná účinnost právní úpravy je nepřípustná. K definičním znakům právního státu patří princip právní jistoty a ochrany důvěry účastníků právních vztahů v právo. Součástí právní jistoty je také zákaz pravé zpětné účinnosti právních předpisů; tento zákaz, který je pro oblast trestního práva hmotného vyjádřen v čl. 40 odst.6 Listiny základních práv a svobod, lze pro ostatní právní odvětví (včetně právních vztahů ze zástavního práva) dovodit z čl. 1 Ústavy České republiky (srov. například právní názor uvedený v nálezu pléna Ústavního soudu České republiky ze dne 28. 2. 1996, sp. zn. [Pl. ÚS 9/95](#), uveřejněném pod č. 16 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu České republiky, sv. 5, roč. 1996 – I. díl, a v nálezu pléna Ústavního soudu České republiky ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. [Pl. ÚS 21/96](#), uveřejněném pod č. 63/1997 Sb.).

Pravou zpětnou účinnost právní úpravy zástavního práva, účinné od 1. 1. 2001, nelze dovodit – jak se domnívá dovolatel – z potřeby nastolit veřejný pořádek nebo stanovit právní povinnost, která v minulosti neexistovala a byla pocítována jako mravní imperativ. Dovolatel totiž – nehledě k zákazu pravé zpětné účinnosti právních předpisů – vychází z předpokladu, že do 31. 12. 2000 neměl zástavní věřitel možnost domoci se uspokojení zajištěné pohledávky ze zástavy, popřípadě že taková možnost byla jen obtížně uskutečnitelná. Uvedený předpoklad je – jak vyplývá z výše uvedeného – chybný; v době do 31. 12. 2000 i v době do 31. 8. 1998 mohl zástavní věřitel dosáhnout uspokojení ze zástavy, nebyla-li zajištěná pohledávka řádně a včas splněna, ovšem jinými způsoby (zčásti jinými způsoby) než podle právní úpravy účinné od 1. 1. 2001. V tom, že právní úprava stanoví rozdílné (jiné) způsoby uspokojení nároku věřitele (zástavního věřitele), nelze důvodně spatřovat absenci veřejného pořádku a ani nemožnost domoci se práva.

Při výkladu ustanovení Čl. V. bodu 1 zákona č. 367/2000 Sb. je třeba dále přihlédnout k tomu, že právní úprava zástavního práva, účinná od 1. 1. 2001, neposkytuje zástavnímu věřiteli při soudní realizaci zástavního práva „nové“ právo (nový nárok), ale že jen stanoví nová (odlišná) pravidla, za nichž může zástavní věřitel navrhnout soudní prodej zástavy a za nichž může soud rozhodnout o nařízení prodeje zástavy a o jejím zpeněžení. Rovněž tato skutečnost implikuje závěr, že se nejedná o pravou zpětnou účinnost právní úpravy zástavního práva, účinné od 1. 1. 2001.

Ustanovení Čl. V. bodu 1 zákona č. 367/2000 Sb. tedy nemůže představovat pravou zpětnou účinnost právní úpravy zástavního práva, účinné od 1. 1. 2001. Z věty první tohoto ustanovení vyplývá, že právní úprava zástavního práva, účinná od 1. 1. 2001, vůbec nemá – s výjimkou uspokojení ze zástavy – zpětnou účinnost; zástavní práva, jejichž rozsah byl vymezen (například smlouvou, zákonem, rozhodnutím soudu nebo správního úřadu) v době do 31. 12. 2000, se i v době po 1. 1. 2001 spravují dosavadní právní úpravou. Věta druhá Čl. V. bodu 1 zákona č. 367/2000 Sb. pak spočívá na principu nepravé zpětné účinnosti právní úpravy zástavního práva, účinné od 1. 1. 2001.

Nepravá zpětná účinnost ustanovení Čl. V. bodu 1 věty druhé zákona č. 367/2000 Sb. nezasahuje – jak správně dovodil odvolací soud – do úpravy právních vztahů ze zástavního práva, vzniklých před 1. 9. 1998. Je tomu tak jednak proto, že přechodné ustanovení k zákonu č. 367/2000 Sb. představuje a může představovat jen vymezení vztahů mezi novou právní úpravou (účinnou od 1. 1. 2001) a dosavadní právní úpravou zástavního práva (tj. právní úpravou zástavního práva, účinnou od 1. 9. 1998), jednak z toho důvodu, že jím nemohou být a nejsou dotčeny nároky účastníků právních vztahů ze zástavního práva, vzniklé do 31. 8. 1998, neboť jinak by došlo k nepřípustnému zásahu do již

nabytých práv (zejména k odnětí práv, která účastníci již nabyli podle právní úpravy zástavního práva, účinné do 31. 8. 1998).

Nepravá zpětná účinnost ustanovení Čl. V. bodu 1 věty druhé zákona č. 367/2000 Sb. – jak vyplývá z výše uvedeného – znamená, že od 1. 1. 2001 se řídí novou právní úpravou zástavního práva, účinnou od 1. 1. 2001, rovněž práva (nároky) zástavních věřitelů na uspokojení ze zástavy (z prodeje či zpeněžení zástavy soudem), která vznikla podle právní úpravy zástavního práva účinné od 1. 9. 1998 do 31. 12. 2000, a že samotný vznik práva (nároku) na uspokojení ze zástavy se řídí dosavadními předpisy, tj. právní úpravou zástavního práva účinnou od 1. 9. 1998 do 31. 12. 2000. Vzniklo-li právo (nárok) na uspokojení ze zástavy v době do 31. 8. 1998, řídí se i nadále právní úpravou zástavního práva, účinnou do 31. 8. 1998.

V projednávané věci vzniklo právo (nárok) zástavního věřitele na uspokojení ze zástavy v době do 31. 8. 1998. Odvolací soud – jak vyplývá z výše uvedeného – tedy dospěl ke správnému závěru, že toto právo se i nadále řídí právní úpravou zástavního práva, účinnou do 31. 8. 1998, že návrhu na prodej zástavy, vycházejícímu z právní úpravy účinné od 1. 9. 1998 do 31. 12. 2000, nebylo možné vyhovět, a že na tomto stavu nic nezměnilo ani ustanovení Čl. V. bodu 1 věty druhé zákona č. 367/2000 Sb.

Protože usnesení odvolacího soudu je správné, Nejvyšší soud dovolání zástavního věřitele podle ustanovení § 243b odst. 1, části věty před středníkem, o. s. ř. zamítl.